

KOPECZKY CSABA

ZÁRT PILLÁKKAL

*s mi felszalagozva és megkoszorúzva a dörgő időben,
arccal a tengernek itt feszülünk öntve szoborrá!*

(Nagy László: MENYEGZŐ)

*Jól fertőtlenített műszerekkel
kezdj a boncoláshoz
ha elmérgesedik a seb
vers lesz belőle*

*könnycseppkőbarlang márványtavában
vaksi barlangi götéek
elveszve élünk magunkban
mi porladékai a dimenzióknak
bőrünkkel körülhatárolva szeretkezünk fénytelen környezetünkkel
cottonba ágyazva
mely megóv a káros behatásoktól
s nem kell attól tartanunk
hogy egy szelet bimbózó napon
teherbe ejtjük a világot
antik órák kongásában kóstolgatunk
mocsárízű szavakat
öklendezzük a bölcseletek szakterminológiáját
holott csak le kellene térdelni
melleid finom ívét kézfejemmel illetni
mandulavirág
mosi mikor hetven dobbantást vénülünk percenként
mikor a burkok mögül már
elősejlik a váz
a csont
a kő
az agyag
csak összekulcsolni ujjainkat majd elpihenni
csendesen a mindenség kígyóján
széttári karokkal örvénylek pupilládba
a szoba sötét óceánja
békésen nyaldossa a falat
anyagtalan zilált hullámcsipkék a
tárgyak idomán
izzó izomrendszerem egy más
távoli világítótorony jelzéseire vár
nesztelen lopózik a fény az éj*

látomásainak kócos fészkébe
homlokodat egyszerre bántóan paskolni kezdi
vörös tajtékaival a lét
örömtelenül nekifeszülsz ostromának
csak egymás mellé kellene kuporodni
ki nem mondott ocsmány-szép szavakat csókolni el
szemed fáradtra árnyékol medrén
teküdni itt a parton
csukott pillákkal
a sirályok öngyilkos zuhanását hallgatni
ahogy szemerkél ránk az áldott iszap
mostoha elemek zivatarában
mint két ösdrágakő
a föld ércekké torrt ötvözet-agyában
vérbe mártott tölgykoszorúval homlokomon
faunna koronázott vele a gunyoros idő
figyelem a ritmusvonalatokat bőröd alatt
miközben hajad lángzuhataga
villanyos pólyába göngyöli gyereköklömnyi bolygónkat
megnyílnak zengő húsodban az erek
kilombosodott páfrányrengetegek
döndülnek tárulnak tengelyedben a kapuk
remegések bíborában fuldokolsz
moszattal benőtt kút kávjáról locsoltam
szerte varázsod
harangvirág
most ágyéked hajlatán bogozgatom bambán
a cizellált érveretet
közben őszirózsák görögnek
kettőnk lankáján
combjaid szelíd boltívei között
felkapja a forgószelel a rőt magányos szikrákat
szemhéjam alá tűzdeli
e forrongások sivatagban iszonyú dobverőkkel
zúzza gerincemet a hő . . .
fáradt szárnyait bontja az estben
kristályszerkezeted
lila selymeken suhansz fel
és veled
a hajnal száműzött madarai fröccsennek szét
leheletszép hártványon
ó csak ülni egymásnak roskadva
hagyni hogy a kaszáspókok üvegforgács lábakon
hálókkal szőjék be vadvizeinket
szelíden ringatózik a szárnyalás
sötét foltokat vetve
és a szád buja medre csillagport permetez
mosolyod
riadtan vitorláz rémséges kék mélységek fölött
medúzalebegés
álmélikodom

elosen sok titokzatos alkonyat
feje mellére csüng
pásztorbotjára támaszkodik valahol
a gondolat
hiszem
a formák kétségbeesett
megőrzés-szándékot jelentenek
mégis megfestelek téged most magamnak
az emlék mellékmondatok rengetegéből vicsorognak elő
nem verseket írunk dohányszagú
fanyarul bölcs reggeleken
értelmezőszótárakat
van akinek sikerül
pár vonallal tökéletes formába zárlak
gránátalmát loptál te bolondos gömbvillám-kacagással
amikor az öböl mint a mindenség méhe becsukódott
észre sem vettük hogy künnrekedtünk
a köveken hagyta tested zenepiramisát
sziklák repedéseibe csorgott a muzsika
tudom feloldott akkor a nap
beszivárogtam bőröd alá
bordáidon feszültem ki
és pengék minden szívütésedre
csipetnyi só szempillád hegyén messzeségem
immár rideg zöld estéken fenyőtündér vagy
ki legszebb mosolyában melegszik
ablakodon ecsetvonásom a pára
fogaimon összekoccanj
jégvirág
a szíved alá bújnék amikor
lobogó sörényű szilaj lovak dübörögnek homlokomon
egy életre terhes vagy velem
s behalsz megszülésembe
törékeny anyácska
te borostyáncsuklójú hetéra
önkielégítő megbecstelenített álma
te a kozmosz kiöklendezett gyermeke
a pocsolják vizéről feltöröm a jeget
a mellemre kenlek
arcomra
bőgjön az időkentaurok
gályám dús felhőiden hánykolódjon
szájamban habzik a nyál
gyomrom gégémbe háborog
tűdősárnyaim hörgő
falra szögezett vadállatirhák
nyelvem kirepül odújából
és csattogva száll mint egy madrigál
feszülj meg
vaséked én leszek
vijjogj bomolj

harapások kín-köpenyét csapom válladra
hajlítsd kobra-íj tested eszeveszett
kezem alá
vonagló csípődöt tárd ki
válladékszeszsikoly
illatzokogás
véres ajkakkal csókollak romba
hogy megteremthesselek
halott sejteimből
hamvadó lépteimből
részeg mássalhangzóimból
agyam sötét lökéseiből
lopózó ráncaimból
görcsbe meredt vágyaimból
én az elátkozott szobrász
a semmi kupolái megremegnek
fodrosodva kibomlasz hétköznapjaimból
a végtelenből futó viola egyenes önmaga farkába mar
mit akarsz még ránk rontottam immár az eget

hideg pengék vérvályújában életünk

verejtékes hasadhoz fagyöngy törleszkedik mohón
ősz cseballózenéje
rikácsolják a költők
cmlik el így nyárutók csend-tengerszemébe
talán csak kézen kellett volna hogy fogjalak
(kétségbeesett liberettóváltozatok . . .)
csak megfosztani ruháidtól
(. . . egy örök dallamra)
hogyan dalolni kezdjen meztelenséged
hogyan mint keleti táncoló istennő
besugározd szentélyemet
foszforeszkáló mozdulataiddal
színház suttogod
játék csupán
férfi és nő között
vagyódás-pantomim
csók-bábjáték
ölelkezés-balet
komédia csupán
oly halandóak vagyunk
emberek
kedves
a halhatatlansággal csaljuk magunk
színház
maszkok és gyertyák
az áldozat mosolyogva kihúzza magából a tört
a függöny elé siet
hogyan megköszönje a vastapsot

én késsel a hátamban születtem
mint mindenki aki
egyedül
akar

csavard fűrtjeidet csigába
fond fényhasábokra
mert az árnyak és esők
hirtelen megjönnek

felöltözve aludtam el
ezekkel a papirosokkal ágyamban
legmocskosabb álmaim járták át őket
ezért szentek
a helyiségben hideg van
plédekkel takarózom
kellesz
s te nevensz villogva mint a csontfűrész
leamputált végtagok felett
sakkozzunk hái tovább
kéi okos ember
béna figurákkal
a táblán éjszakák és nappalok négyzetrendszere
a tét a lehető legnagyobb
e játék megismételhetetlensége
holott csak le kellene térdelni
melleid finom ívét
elpihenni csendesen
feküdni
gyantaillatban
csak kuporogni
szavakat csókolni el
csak megfestettelek
egymásnak roskadva
általán csak kézen kellett volna
csak megfosztani
egymás fölé borulva

egy ezüsthácska pezseg a kósza szélben
a virágok máglyája lassan ellobban
mi itt maradtunk
élni